ÎMPOTRIVA FORMALISMULUI ÎN MUNCA DE EDUCAȚIE

ION BALAȘ
vicepreședinte al F.R. Fotbal

Recentele măsuri propuse de secretarul general al partidului nostru, tovarășul Nicolae Ceaușescu și adoptate de Comitetul Executiv al C.C. al P.C.R. pentru îmbunătățirea activității politico-ideologice, de educare marxist-leninistă a membrilor de partid, a tuturor oamenilor muncii, au fost primite, după cum se știe, cu un excepțional interes în întreaga țară. Luările de poziție și declarațiile apărute în presă dau glas voinței unanime de a se asigura întărirea spiritului partinic și creșterii combativității revoluționare a activității politice, ideologice și educative, lichidarea deficiențelor, lipsurilor și neajunsurilor care mai persistă în acest domeniu, a oricăror influențe ale ideologiei burgheze, a mentalităților retrograde.

Mișcarea sportivă primește și ea prin documentele de partid indicații deosebit de prețioase. Aceste învățăminte de maximă însemnătate au fost studiate și aprofundate de activiștii și tehnicienii mișcării sportive, stimulînd inițiativele și energiile creatoare din acest domeniu. În spiritul recomandărilor făcute de tovarășul Nicolae Ceaușescu se iau în continuare măsuri menite să ducă la întărirea muncii politico-educative în rîndurile tineretului sportiv.

Recent am citit cu interes două interviuri pe teme de educație, publicate în ultimul număr al revistei „Fotbal". Am remarcat tonuri sincere, intenții lăudabile, dar și un oarecare formalism ce sălășluiește în rutină și concepțiile șabloniste despre munca educativă a unor activiști sportivi. Răpunsuri ca „Vom intensifica preocupările pentru conferințe", „Am întocmit un plan" și altele asemănătoare a căror importanță nu o negăm, dar nici nu o fetișizăm, denotă o anchilozare a gîndirii creatoare și am spune neînțelegere în profunzime a sensurilor noi, ale acestei etape. Trebuie spus deschis și sincer, din capul locului, că în fotbal ca și în alte ramuri sportive mai persistă încă suficiente manifestări și mentalități străine, a căror lichidare nu ține nici de planuri și nici de conferințe, chiar dacă se va apela la persoane dintre cele mai calificate, așa cum ne asigura unul din conducătorii clubului Dinamo.

Problema este mult prea complexă, ca ea să fie expediată numai prin vorbe, oricît de frumoase ar fi acestea. Atîta vreme cît în secțiile sportive, în activitatea lor cotidiană nu se va realiza în toate secțiile o concordanță DEPLINĂ între vorbe și fapte, atîta vreme cît goana după performanțe cu orice preț estompează deseori principii elementare pedagogice, nu vor avea eficiența educativă dorită.

Prima condiție, deci, a unei eficiențe a muncii educative o reprezintă climatul moral din cadrul clubului, concordanța dintre vorbe și fapte atît ale conducătorilor, antrenorilor, cît și ale sportivilor. Or, în condițiile în care se va continua, așa cum s-a întîmplat deseori pînă acum, ca de dragul unui titlu de campion sau de frica retrogradării să se sacrifice principialitatea și exigența, să abunde concesiile, toleranța față de abateri, răsfățul, nerespectarea legalității la încadrările în producție și multe altele, tot atîta vreme va stărui și baza care generează mentalități parazitare de viață ușoară cu muncă puțină, concepțiile potrivit cărora fotbaliștilor le este permis orice, inclusiv ideea bolnăvicioasă că este suficient să fi fotbalist pentru a fi exceptat de la prima obligație a oricărui cetățean: MUNCA.

Nu este nici un secret pentru nimeni care vrea să fie sincer pînă la capăt, că în multe din secțiile de fotbal și nu numai la cele din vîrful piramidei, ci deseori chiar și în cele din Divizia C, se manifestă concepții și mentalități dăunătoare, străine conținutului socialist al mișcării sportive. Cele mai frecvente fenomene, veritabil balast al muncii educative și al fotbalului sînt: „atragerea" de jucători cu mijloace ce ies din limitele regulamentului de transferări; încadrări în producție, deseori nepotrivite studiilor și pregătirii profesionale (chiar la echipe mai „micuțe", însă cu ambiții mari), acordarea de „stimulente" de tot felul care se manifestă cu atît mai intens cu cît echipa respectivă are șanse de a cuceri un titlu, de a obține o opțiune pentru calificarea într-o categorie superioară, sau pentru a evita retrogradarea; dezacordul vizibil dintre avantaje și obligații, dintre stimulări și sancționări; tendințele destul de larg răspîndite spre căpătuială rapidă; o mare doză de cosmopolitism pe la jucătorii unor echipe fruntașe, care și-au făcut un ideal, un prototip după chipul unor jucători profesioniști, prin judecăți superficiale care nu țin seama de condițiile social-politice cu totul diferite și nu văd decît poleiala reclamelor.

Din multitudinea exemplelor negative mă voi opri numai asupra unuia care mi se pare mai tipic: F. C. Caracal, care activează în Divizia C, s-a aflat anul acesta angajată într-o luptă pentru șefie în seria respectivă cu Chimia Rm. Vîlcea. Din dorința de a cîștiga CU ORICE PREȚ O LUPTĂ SPORTIVĂ, unii conducători au uitat de legile scrise și nescrise ale sportului și ale codului moral. Credincioși unui principiu aparținînd altor orînduiri sociale („scopul scuză mijloacele"), aceștia (îmbrobodiți și de un „reprezentant special" cu sediul la București) au apelat la toată gama ilegalităților posibile în care au fost atrași echipe, jucători, arbitri etc. pe care spațiul și o anumită decență ne împiedică să le înșirăm. Ce fel de muncă educativă s-a desfășurat la F.C. Caracal, dacă înșiși cei chemați să facă educația fotbaliștilor s-au pretat la fapte incompatibile cu calitatea de conducător, de activist sportiv?

Acest exemplu, provenit în urma unui control inițiat de F. R. Fotbal la o echipă de Divizia C, nu înseamnă în nici un caz că este singurul și că pe la „marile echipe" nu s-ar mai manifesta unele din aceste practici.

S-ar mai putea aminti în acest context și de alte fenomene subliniate în ultimul timp în presa sportivă. Putem cita de pildă scorurile astronomice din finalul campionatului de juniori, unele rezultate „surpriză" în ultimele etape ale campionatului Diviziei B, seria I, incidentele de la jocurile de baraj pentru promovarea în Divizia B ce au avut loc la Oradea și altele care demonstrează existența încă a serioase rămășițe ale unei mentalități cu totul străine de etica și morala socialistă și serioase slăbiciuni în munca educativă din cluburi și asociații. Existența unor asemenea lipsuri demonstrează, printre altele, că nu peste tot au fost cooptați în conducerea secțiilor de fotbal activiști cu o bună pregătire politică și educativă, principiali și energici, care să întrunească deci calitățile și exigențele necesare acestei responsabilități. Aceste aspecte, precum și altele asemănătoare necitate sînt, de asemenea, efectul lipsei unui control sistematic asupra activității secțiilor de fotbal și mai ales a unor serioase insuficiențe în munca educativă. Este evident că aceste stări demonstrează din plin că unele conduceri de cluburi și asociații sportive s-au „tehnicizat" într-atît încît au neglijat într-un mod condamnabil una din cele mai importante funcțiuni ale mișcării sportive, cea educativă.

Nici F. R. Fotbal nu poate fi exceptată de la critică. O vreme, unii activiști din federație am privit aceste fenomene ca ceva împotriva căruia nu poți lupta din lipsă de probe materiale. Exigența redusă și, ca urmare, măsurile disciplinare fiind minime sau uneori cei în cauză iertați, nu și-a mai exercitat funcția educativă. De asemenea, la nivelul loturilor naționale (și în special la lotul A) pînă nu de mult am făcut suficiente concesii de la unele principii educative pentru a nu „supăra băieții" înaintea unor importante jocuri. Este clar că *asemenea atitudini trebuie lichidate cu tărie, ori unde se manifestă ele, pentru a instaura un climat de exigență și principialitate, condiție majoră a muncii educative.* Altfel, se vor spune vorbe frumoase dar fără eficiență practică.

În concluzie, considerăm că această stare de lucruri care se perpetuează de la an la an, *trebuie reprimată cu toată energia,* fiindcă are efecte grave asupra mentalității fotbaliștilor, asupra profilului lor moral și aduce daune morale și materiale mișcării sportive. Este evident că într-un asemenea climat se nasc mentalități străine tineretului nostru, se îngreunează eforturile pentru introducerea în secțiile de fotbal a unei atmosfere de răspundere, de seriozitate, de muncă intensă și moralitate, care vor avea în mod neîndoielnic influențe dintre cele mai favorabile și asupra nivelului tehnic al acestui sport, cu atît mai mult cu cît însuși procesul de instruire este un proces EDUCATIV, insuficient folosit de mulți antrenori. Și aci, *dacă vom manifesta exigență față de disciplină, atitudinea față de muncă, dăruirea în joc, stăpînirea de sine și altele, este evident că vom educa mai vizibil acele trăsături morale pe care sportul le dezvoltă atunci cînd se respectă unele principii ale sale.*

Dar despre aceste lucruri, din păcate cel puțin pînă acum, nu s-a vorbit deschis. *Într-o situație atît de complexă vorbele de paradă, angajamentele formale, nu au ce căuta, fiindcă nu ajută nimănui, nici măcar celor care le rostesc. Numai cu „planuri" nu vom face nimic! Este vorba de schimbări mult mai profunde ce se impun în fotbalul nostru.* Despre aceasta s-a discutat și în recenta ședință a Comitetului federal (poate prea puțin) și se va vorbi și mai la concret și mai responsabil cu prilejul dezbaterilor ce vor avea loc în ședințele de județ cu fotbaliștii din secțiile divizionare, antrenorii și conducătorii secțiilor, înainte de începerea campionatului.

În acest sens, Biroul F. R. Fotbal a adoptat un ansamblu de măsuri concrete privind statutul social al jucătorului de fotbal, sporirea responsabilității antrenorilor și altele menite să schimbe simțitor situația în secțiile de fotbal și noul campionat să debuteze la un nivel tehnic și disciplinar superior.

Climatul de seriozitate, principialitate și moralitate fiind o condiție de bază a muncii educative, impune mobilizarea tuturor forțelor pentru îndeplinirea acestui imperativ. Altfel, vom cădea în rutină și lucrurile vor continua să rămînă așa cum au fost. Și nu-i bine!

A ne ocupa cu înalt simț de răspundere de îmbunătățirea muncii de educație comunistă în rîndul fotbaliștilor, iată înalta îndatorire a activiștilor și a conducătorilor din sfera acestei discipline sportive, sarcină patriotică permanentă, trasată de conducerea partidului.

CONSFĂTUIREA ANTRENORILOR ȘI MEDICILOR SPORTIVI

La începutul acestei săptămîni a început cursul de perfecționare a antrenorilor și medicilor de Divizia A la care au mai fost invitați și o serie de tehnicieni de perspectivă care activează la echipe de Divizia B și C.

În prima zi, după deschiderea oficială a cursului de către tov. Ion Siclovan, vicepreședinte al F.R.F., a urmat expunerea raportului Colegiului central al antrenorilor prezentat de conferențiarul N. Roșculeț. În continuare au fost vizionate două pelicule cuprinzînd imagini a două jocuri din campionat (Steaua — Progresul și Rapid — Dinamo), filme comentate cu competență de antrenorul federal, prof. Angelo Niculescu. În cadrul discuțiilor care au urmat au luat cuvîntul cîțiva antrenori (V. Mărdărescu, N. Nicușor, R. Cosmoc, V. Stănescu, N. Dumitrescu și P. Mîndru) subliniind importanța cursului, prezentînd metodele personale de lucru și mijloacele de instruire pe care le vor folosi în viitor. Ca aspect critic semnalăm slaba participare la discuții, deși temele dezbătute erau de strictă actualitate.

După-amiază pe ordinea de zi a fost înscrisă „Demonstrația practică a măsurării capacității de efort prin metode directe și indirecte" (referent dr. Szöghy), „Refacerea organismului sportivilor" (dr. Drăgan) ca și o informare asupra principalelor probleme dezbătute la cursul antrenorilor organizat de U.E.F.A. la Klosters în Elveția, expuneri susținute de A. Niculescu și I. Siclovan.

Marți, asistența a audiat în cursul dimineții două referate cu caracter medico-sportiv prezentate de doctorii D. Tomescu și N. Stănescu, după care s-a trecut la aplicații practice sub conducerea antrenorilor P. Comăniță și C. Cernăianu. După-amiază conferențiarul N. Roșculeț a prezentat referatul „Antrenament în condiții de joc", demonstrația practică fiind dirijată de antrenorul P. Popescu.

Ultima zi a cursului a fost rezervată unor probleme teoretice și tehnico-tactice actuale cu accent deosebit pe îmbunătățirea jocului ofensiv, ilustrate prin filme documentare comentate de antrenorul A. Niculescu, după care s-a trecut la demonstrații conduse de antrenorii I. Oană și P. Mîndru.

Gh. N.

Carnet

ECHIPELE (I)

de EUGEN BARBU

Exprimă clasamentul final al campionatului recent încheiat realitatea fotbalului nostru în funcție de echipele pe care le avem? La o privire superficială s-ar părea că da, dar stînd strîmb și judecînd drept poate cineva să creadă că, de pildă **Progresul** este la ora de față o echipă mai slabă decît **Jiul** sau **C.F.R. Cluj**? Or, luate altfel lucrurile: **Petrolul**, dacă e să-l judecăm după ultimele evoluții, pare cuiva îndreptățită să ocupe un loc în prima jumătate a clasamentului? Sigur că un **campionat** este cu totul altceva decît un **sezon** fotbalistic și că trebuie să gîndim în perspectiva generală, și odată spuse astea ne-am putea aminti de strălucirea ploieștenilor dintr-o perioadă cînd chiar se punea problema dacă ei nu vor ataca titlul, și-atunci?

Ce se observă de la bun început? Că în fruntea clasamentului, cu toate că lupta nu a fost atît de dramatică cît o arată diferența minimă dintre primele clasate, echipele au fost cam de valoare egală și că într-adevăr **Dinamo** a cîștigat, mai ales prin ceea ce era fatal să dea rezultate: **sporul** de clasă al componenților lotului său, fapt ce era evident de cîțiva ani fără ca echipa din Ștefan cel Mare să reușească să concretizeze ceea ce posedă încă de mult. Ciudat lucru, dar venirea lui Traian Ionescu în fruntea aparatului tehnic al formației nu a dat strălucirea așteptată. Aș zice, dimpotrivă, și asta pentru că antrenorul numit a mizat mai ales pe un joc închis, sigur, aducător de puncte. Curios, săptămîni la rînd, ca într-o convalescență, acest **unsprezece** nu a reușit să cîștige, acuzînd o oboseală anormală, dar semnalată și la **Rapid** care dăduse și ea cîțiva jucători **naționalei**. Traian Ionescu a reinventat jocul cu **libero**, avînd în Nunweiller III un excelent jucător la care nu aș renunța încă multă vreme și scoțînd la mijlocul terenului pe acest Dinu ce nu s-a aflat în cel mai fericit moment al său, mai ales către sfîrșitul luptei, cînd nervii l-au făcut să-și iasă din calmul său legendar. Echipa a jucat confuz pentru că mijlocașii nu mai au acuratețea în gîndirea tactică a lui Ghergheli, cedat cam devreme, ca și Pircălab de altfel, altor echipe, sub pretextul vîrstei. Și odată ajunși aici nu e cazul să spunem antrenorilor că anii pensionărilor în teatru și în fotbal nu țin de anii fizici? Dacă nu știm nici atîta lucru, dacă facem calcule de laborator și nu vedem valoarea **în teren**, de ce ne mai numim conducători de club? La **Dinamo**, pentru că despre echipa campioană e vorba acum, slăbiciunea a existat mai ales la mijloc, acolo unde se află coloana vertebrală a oricărei echipe. Dinu, cum am spus, și pentru că mereu a fost pus să joace altceva, nu s-a ridicat la propria sa înălțime; Nunweiller VI, cu meciuri excepționale, n-a dat randamentul scontat. El rămîne un produs excepțional al fotbalului nostru, dar **trebuie odihnit**. Și-acum să ne gîndim la înaintarea clubului din Ștefan cel Mare. Aici joacă și au jucat oameni excelenți. Dumitrache, **fost** nr. 1 în soccerul românesc, **este numai** umbra marelui jucător de altădată. El nu mai muncește, s-a blazat, are numai sclipiri rare și cu sclipirile nu se face mare treabă. Lucescu nu a găsit resursele de voință ce-i sînt proprii și dacă exceptăm ultimul meci, cel de Cupă, cînd a fost extraordinar, nu l-am prea remarcat în campionat. Și cu el se petrec lucruri ciudate, e plimbat de pe o extremă pe alta, aleargă mai mult decît trebuie, nu are o formă stabilă. Că lui **Dinamo** îi lipsește mult Pircălab, asta s-a văzut tot anul trecut. Formulele încercate sînt bunișoare, dar nu dau rezultatele visate. Un jucător bun cum e Doru Popescu nu mi se pare egal cu sine, e lent și cam dezorientat, iar Sălceanu are mare bunăvoință, dar n-are clasă.

Un mare merit în cucerirea titlului suprem îl are, cu toate greșelile sale catastrofale (rare), portarul Constantinescu, sobru, previzibil, cu o bună mișcare în spațiul ce-i este rezervat. **Dinamo**, cît ar părea de ciudat, nu are fundași la momentul actual. Deleanu în afara bunelor lovituri libere pe care le execută, nu ne mai spune mare lucru, iar dincolo...

În competiția europeană în care e angrenată, echipa noastră campioană are o misiune dificilă pentru că nu putem vorbi despre ea ca despre un mare unsprezece. Ar fi trebuit să nu se renunțe la Boc.